

ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ

ਸ਼ੀਲ ਚੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਐਸ.7 ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਸਨ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਐਸ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਭ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਨਫਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਆਮਦਨ ਸੀ, ਭਾਵ, ਸ਼ੀਲ ਚੰਦਰ, ਅਣਵੰਡੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਆਮਦਨ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਆਈ ਡੀ. ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਵਡ ਮਲ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਮਸੰਦ-ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਬਨਾਮ

ਛਾਉਣੀ ਬੋਰਡ, ਜੁਲੰਦੂਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1958 ਦਾ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਨੰਬਰ 429

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V) ਸੈਕਸ਼ਨ 9- ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਗੈਰ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਅਤੇ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ- ਕੀ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ-ਕੰਟੇਨਮੈਂਟਸ ਐਕਟ (1924 ਦਾ II)-ਸੈਕਸ਼ਨ 84 ਤੋਂ 88-ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ (1877 ਦਾ I) ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ- ਸੈਕਸ਼ਨ 54 ਅਤੇ 55-ਅਜਿਹੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ-ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ, 1924 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 84 ਤੋਂ 88 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੰਤਮਤਾ, ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ,

ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੋਰ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਕਟਰਾਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੰ: 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 90, 91, ਅਤੇ 92 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੋਵੇਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਅਕਟਰਾਏ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਈਰਖਾ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਲਈ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋਈ ਵਿਆਪਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣਾ ਗੈਰ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾਗਰਿਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹਤ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਰਾਹਤ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟੈਕਸ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਵਿਘਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ, ਕਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੇ ਗਏ ਚੁੰਗੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੰਗੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਏ. ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 9 ਮਈ, 1958, ਆਰ. ਐਸ. ਏ., 1953 ਦੇ ਨੰਬਰ 262 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਮ ਲਾਲ, ਸੀਨੀਅਰ ਉਪ- ਜੱਜ, ਵਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਪੀਲੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ, 20 ਮਾਰਚ, 1953 ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਇੰਦਰਜੀਤ ਪਿਪਟ, ਸਬ-ਜੱਜ IV ਕਲਾਸ, ਜਲੰਧਰ, ਮਿਤੀ 27 ਫਰਵਰੀ, 1952 ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ (ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ) ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਐਸ ਡੀ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਲਾਲ ਬਾਹਰੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ

ਐਨ.ਐਨ. ਗੋਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ, ਅਗਰਵਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਕੈਟਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ ਜੇ.-ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਵਾਲ, ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮੁਦਈ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਇਕ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਜਲੰਧਰ ਛਾਉਣੀ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ 8,156-4-0 ਦੀ ਰਕਮ ਰਿਕਵਰੀ ਤੋਂ ਰੋਕਦੇ ਹੋਏ, ਆਕਟਰਾਏ ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ। ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਨੇ ਮਾਰਚ 1949 ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 82 ਤਹਿਤ ਮੁਦਈ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਕਿ 4 ਦਸੰਬਰ, 1948 ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੇ 25 ਟਰੱਕ ਅਤੇ 5 ਟਰੱਕ ਮੰਗਵਾਏ ਸਨ। ਜਲੰਧਰ ਛਾਉਣੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਅੰਦਰ ਮੋਟਰ-ਕਾਰਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਟੌਤੀ ਡਿਊਟੀ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ 8,156-4-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਛਾਉਣੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। 8,156-4-0 ਰੁਪਏ ਲਾਉਣ ਦੀ ਇਹ ਮੰਗ ਹੈ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਅਤੇ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਰਕਮ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ 8,156-4-0. ਰੁਪਏ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 25 ਟਰੱਕਾਂ ਅਤੇ 5 ਮੋਟਰ-ਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਲੰਧਰ ਛਾਉਣੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਰਾਮਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 29 ਵਾਹਨ ਸਿੱਧੇ ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿੱਥੇ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਹਨ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬੰਬਈ ਤੋਂ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵੇਚੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕੁਝ ਕਚਰਾਈ ਡਿਊਟੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਪਸੀਯੋਗ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ 2 ਅਗਸਤ, 1950 ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਇਆ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ।

ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ:

- (1) ਕੀ ਮੁਦਈ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ 25 ਟਰੱਕ ਅਤੇ 5 ਮੋਟਰ-ਕਾਰਾਂ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ?
- (2) ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਕਿਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ?
- (3) ਕੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ?

- (4) ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੰਭਾਲਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?
- (5) ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ?
- (6) ਜੇਕਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?
- (7) ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਾਂ-ਅਧੀਨ ਹੈ?

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਸਮੇਤ ਲਾਗਤ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 1 ਤਹਿਤ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਠ ਟਰੱਕ ਹੀ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ। ਮਾਮਲਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਡੀ.ਡਬਲਿਊ. ਕਿ 2 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਐਨ. ਭਨੋਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਕਟਰਾਏ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 82(2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਧਾਰਾ 90 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕੋਰਸ ਬਾਕੀ ਬਚਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੇ ਅਪਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਿੱਲ ਜਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਮਾਮਲਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਆ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗ ਅਤੇ ਵਾਰੰਟ ਨੂੰ ਵੀ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 90 ਅਤੇ 91 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ *ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਬਨਾਮ ਮਾਸਟਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ (1)*, ਅਤੇ *ਲਛਮਣ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਨੱਥਾ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ*, (2) ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਕ ਨੰ: 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 4 ਵੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਆ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦੋ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ *ਕੁਮਰ-ਉਦ-ਦੀਨ ਆਦਿ, ਬਨਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ (3)* 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 273(4) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 6 ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 5 ਦੀ ਖੋਜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸੀਮਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅੰਕ ਨੰਬਰ 7 ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਵੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1940 ਲਾਹ. 377 (ਐਫ. ਬੀ.)

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1940 ਲਾਹ. 401 (ਐਫ. ਬੀ.)

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1945 ਲਾਹ. 223 (ਐਫ. ਬੀ.)

ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਕੰਟੋਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸਿਖਿੱਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਪਹਿਲੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ 22 ਫਰਵਰੀ, 1949 ਨੂੰ ਕੰਟੋਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨੇ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਮਸੰਦ ਨੂੰ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ, ਜੋ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੀਮਿਤ ਸਮਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਵੀ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛਾਉਣੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ 'ਤੇ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੁਦਈ ਨੇ ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਆਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ *ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਬਨਾਮ ਮਾਸਟਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ (1)* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ (1)) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1940 ਲਾਹ. 377 (ਐਫ. ਬੀ.)

ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਰੀਆਂ ਦਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਤਿ-ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਆਮ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰੀ ਸੰਜੋਗ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ:

"ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨਾਂ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਤੋਂ ਵਿਸਤਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅੰਦੋਲਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹ ਸੀ, ਤਾਂ ਵੀ, ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ ਛਾਉਣੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ"

ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਜੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 14 ਜੁਲਾਈ, 1926 ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੁਦਈ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਤਾਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਠਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਜਾਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ ਵੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਫਿਰ ਤੀਜੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਅਸੈਸਮੈਂਟ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕੋਈ ਬਿੱਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਰਕਮ ਕਦੇ ਵੀ ਅਕਟਰੇਏ ਡਿਊਟੀ ਵਜੋਂ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੋਰਡ ਨੇ ਮੁਦਈ ਤੋਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਹਰ ਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਅਤੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੋਰਡ ਕੋਲ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਰਿਕਵਰੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੱਜ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ-ਸਿੱਖਿਆ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰਕਮ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਰਕਮ ਕਿੰਨੀ ਸੀ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਵਿਚਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅਸਹਿਯੋਗ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ

ਸੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਸਹੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ। ਇਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਾਹਰੀ ਨੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਸਥਾਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਮੰਗ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 81 ਅਤੇ 82 ਅਤੇ 83 ਰਾਹੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਆਕਟ੍ਰੇਏ, ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਟੋਲ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 81 ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਛਾਉਣੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਆਦਿ ਲਿਆਉਣ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਕਟਰਾਏ ਜਾਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਟੋਲ ਵਸੂਲਣ ਯੋਗ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਲਈ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਪਰਮਿਟ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 82 ਆਕਟ੍ਰੇਏ ਜਾਂ ਟਰਮੀਨਲ ਟੈਕਸ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਚੋਰੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 83 ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਸੂਲੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 84, ਜਿਸ ਦਾ ਬਾਰ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਲੇਵੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੇ, ਜਾਂ ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ। ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 88 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅੰਕਾਈ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਸੋਧਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਭਾਗਾਂ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ 'ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਅਤੇ ਰਿਕਵਰੀ' ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 89 ਛਾਉਣੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਿਸ਼ਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬੋਰਡ, ਜਨਤਕ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ, ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 90 ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਬਕਾਇਆ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਬਿੱਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਰ ਬਿੱਲ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੱਸੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਰਜ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 91 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੇਕਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਬਿੱਲ ਪੇਸ਼

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੰਗ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 92 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇਕਰ ਡਿਮਾਂਡ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਢੁੱਕਵਾਂ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਰਕਮ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਸੂਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 96 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ, ਹੋਰ ਢੰਗਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 259 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਟੈਕਸ ਆਦਿ ਦੇ ਬਕਾਏ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀਯੋਗ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਜਲੰਦਰ ਛਾਉਣੀ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਕਟਰੋਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੰ. 15 ਵੱਲ ਵੀ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:

"*ਏਜੰਸੀ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਵਿਧੀ*. (1) ਰੇਲ ਦੁਆਰਾ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਆਕਟੋਏ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਪੰਨ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ-

(ਏ) ਆਯਾਤ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ-ਇੰਚਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਜੇਕਰ-

(i) ਵਸੂਲੀ ਭਾਰ ਜਾਂ ਟੋਲ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ

(ii) ਟੈਕਸ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਕੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ, ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਛਾਉਣੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਆਕਟਰੋਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ।

(2) ਜਦੋਂ ਆਯਾਤ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ-ਇੰਚਾਰਜ ਦੁਆਰਾ ਆਕਟਰਾਏ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ, ਜੇਕਰ ਮਾਲ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੀਮਤਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਗਣਨਾ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁੱਲ 'ਤੇ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਘੱਟ ਫਿਕਸਡ ਕਟੌਤੀ ਨਾਲ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮਾਲ ਇੰਨਾ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁੱਲ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਯਾਤਕ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁੱਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫਿਕਸਡ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ।

(3) ਜਦੋਂ ਆਕਟਰੋਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਅਕਟ੍ਰੋਏ ਵਸੂਲੀ ਯੋਗ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ, ਜੇਕਰ ਮਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚਲਾਨ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਣਕਾਰੀ 'ਤੇ ਮਾਲ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰੇਗਾ, ਆਯਾਤਕ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਮੁੱਲ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਇਨਵੋਇਸ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਗਣਨਾ ਕਰੇਗਾ ਇਨਵੋਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮੁੱਲ ਅਤੇ ਭਾੜੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਕੋਲ ਇਹ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਚਲਾਨ ਅਸਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਇਨਵੋਇਸ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਸੀ"

ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਬੰਧਤ 'ਤੇ 14 ਜੁਲਾਈ, 1926 ਦਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 20688 ਲਾਗੂ ਸੀ, ਜਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜਲੰਦੂਰ ਛਾਉਣੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਿਰਫ਼ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਵਾਹਨ ਡਿਊਟੀ ਯੋਗ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਲੰਧਰ ਛਾਉਣੀ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਵਾਹਨਾਂ 'ਤੇ 3 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਦੀ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਵਰਤੋਂ, ਸ਼੍ਰੀ ਬਾਹਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਅਤਿਅੰਤ ਹੈ।

ਹੁਣ ਜਲੰਦੂਰ ਛਾਉਣੀ ਬੋਰਡ ਦੇ ਆਕਟਰੋਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੰਬਰ 15 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 2/1) ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਇਗੀ ਯੋਗ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੇਲ ਦੁਆਰਾ, ਆਕਟਰਾਏ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ:

(ਏ) ਆਯਾਤ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ;

(ਬੀ) ਆਕਟਰੋਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ।

ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਆਯਾਤ ਦੀ ਰੁਕਾਵਟ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਆਕਟਰੋਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦਾ ਇੱਕ ਮਤਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 3/1, ਜਿਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਆਯਾਤ ਕੀਤੇ ਮੋਟਰ ਟਰੱਕਾਂ ਅਤੇ ਮੋਟਰ-ਕਾਰਾਂ 'ਤੇ। ਇਹ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 22 ਫਰਵਰੀ 1949 ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਮਤੇ ਦੁਆਰਾ, ਟੀ ਨੂੰ ਮਸੰਦ ਮੋਟਰਜ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਦੇਣ ਯੋਗ ਡਿਊਟੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਭੇਜੇ ਤਾਂ

ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰਕਮ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਕੰਟੋਨਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅੰਤਿਮ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮੁਦਈ ਲਈ ਇੱਕਮਾਤਰ ਰਾਹ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗੋਸਵਾਮੀ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਟੋਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਲਾਨ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਕੰਟੋਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਆਪਣੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਸੁਪਰਦਰੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 84 ਤੋਂ 88 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਅੰਤਿਮਤਾ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਰਾਹਤ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਹੋਰ ਹੱਕਦਾਰ ਪਾਇਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 9, ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ 'ਤੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਮਾਸਕ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (1) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਬੈਂਕਰਟਨ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਦਖਲੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੰਟੋਨਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਕਟਰੋਏ ਬਾਈ-ਲਾਜ਼ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨੰਬਰ 15 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਕਟਰੋਏ-ਡਿਊਟੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਦੇ ਵੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਧਾਰਾ 90, 91 ਅਤੇ 92 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਬਿੱਲ ਕਦੇ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਅਟੱਲ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਦੋਵੇਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਹਨ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਂ

ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਈਰਖਾ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਲੋੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੋਈ ਵਿਆਪਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਨਹੀਂ

---

(1) 67 ਆਈ. ਏ. 222.

ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਬੋਰਡ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਕਵਾਂ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਅਖਤਿਆਰੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈ ਕੋਲ ਹੈ। ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਬਰਾਬਰੀ ਅਤੇ ਅਖਤਿਆਰੀ ਰਾਹਤ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਬੋਝੇ ਜਿਹੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਥੋਪਣਾ ਗੈਰ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਨਾਲ, ਨਾਗਰਿਕ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਧਾਨਕ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੰਗੀ ਗਈ ਆਕਟੋਏ-ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 8,156-4-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿਵੇਂ ਆਕਟੋਏ ਡਿਊਟੀ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਕੀਲ ਸਾਨੂੰ ਟਰੱਕਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਨਿਰਮਾਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਿਖਾਉਣਾ ਬਰਾਬਰ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਨਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ/ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫਰਜ਼ ਕਦੇ ਵੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੰਨਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਖੋਜਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ *ਮਾਸਟਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ (1) ਕੇਸ* ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਕਿਵੇਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਵਲ

---

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ 1940 ਲਾਹ 377 (ਐਫ. ਬੀ.)

ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ ਜੇ. ਦਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਯੋਗ ਹੈ:-

"ਮੈਂ ਇਹ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਕਿ ਇੱਥੇ ਟੈਕਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਨੁਕਸਦਾਰ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਭੁਲੇਖੇ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਗਲਤ ਫਰਕ ਕਰਦਾ ਹੈ। 'ਟੈਕਸ' ਅਤੇ 'ਡਿਮਾਂਡ' ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ, ਇਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਨੰਦ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ

"ਇੱਕ ਮਿਊਂਸ਼ਪਲ ਕਮੇਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਿਊਂਸ਼ਪਲ ਮਾਮਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ, ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਫੋਰਮ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇ ਕੋਲ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦਾ ਆਮ ਉਪਾਅ ਹੈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਦੇ

ਗਿਆਨ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ।

ਬੋੜਾ ਨੀਵਾਂ ਹੋ ਕੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਲਦਾ ਹੈ-

"ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿਚ ਮਿਊਂਸ਼ਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਦਈ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ- ਇਸਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ।"

ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਤ ਸਹਿਮਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਰ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਪਤ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਆਯਾਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਸੰਬੰਧਿਤ ਨੈਟੀਵਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਡੀਆਂ ਟੈਕਸ ਦੇ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ

ਸਨ, ਕੰਟੇਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੀ ਇਸ ਲਈ, ਫਿਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਤੰਤਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੋਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਆਖਰੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਲਟਾਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਾਂਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਆਪ ਸਹਿਣ ਕਰਨ।

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਆਈ.ਡੀ.ਦੁਆ ਜੇ.ਜੇ. ਅੱਗੇ

ਆਰ ਐਲ ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ

ਬਨਾਮ

ਦਰਸ਼ਨ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ

1958 ਦੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 479

ਨਿਕਾਸੀ ਹਿੱਤ(ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ(LXIV of 1951) ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਡੀ), 6,8 ਅਤੇ 17- ਲਏ ਗਏ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ- ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕੀ ਨਿਕਾਸੀ ਦਾ ਸੰਪਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ-ਕੀ ਕਸਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚੇਅ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ -ਸ਼ਰਤਾਂ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨਾ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ ਇਵੈਕੁਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਅਤੇ 17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ

ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਨਿਕਾਸੀ ਦੇ ਹਿੱਤ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤਾਂ ਹੀ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸਬੰਧਤ ਸੰਪਤੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਧਿਰ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਨਿਗਰਾਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ, ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੰਯੁਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਇੰਟਰੈਸਟ (ਸੈਪਰੇਸ਼ਨ) ਐਕਟ, 1951 ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2), ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਟਾਪੇ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ "ਨਿਰਧਾਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ" ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।